

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Simply You Pharmaceuticals a. s.**, se sídlem Roháčova 188/37, Praha 3, zastoupena JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2013, č. j. 5 A 117/2010 – 58,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2013, č. j. 5 A 117/2010 - 58, a rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 3162/10/04400, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě 10.712 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 13.228 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně Simply You Pharmaceuticals a. s. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2013, č. j. 5 A 117/2010 - 58, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2010, č. j. 3162/10/04400, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru živnostenského a občanskoprávního, ze dne 16. 12. 2009, č. j. MHMP-576939/09/B/Še-937. Tímto rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta 10.000 Kč

za správní delikt podle ust. § 8a odst. 2 písm. g) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), a dále povinnost nahradit náklady správního řízení. Správního deliktu se měla žalobkyně dopustit porušením ust. § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy tím, že zdravotní tvrzení obsažené v reklamě na doplněk stravy HEMOSTOP PROBIO, zveřejněné v příloze Lidových novin ze dne 26. 6. 2009, „Pomáhá při hemoroidech, zánětech, trhlinách a bolestech v oblasti konečníku a tlustého střeva“, odkazuje na konkrétní onemocnění a naznačuje pomoc při jejich léčení.

Městský soud při rozhodování vyšel z toho, že z hlediska zákona je doplněk stravy vždy potravinou. Mezi účastníky je nesporné, že přípravek HEMOSTOP PROBIO není lékem, ale potravinou/doplňkem stravy. Přisuzovat doplňkům stravy vlastnosti prevence, léčby nebo vyléčení lidských onemocnění nebo na tyto vlastnosti odkazovat zakazuje i ust. § 4 odst. 2 písm. a) vyhl. č. 446/2004 Sb., kterou se stanoví požadavky na doplňky stravy a na obohacování potravin potravními doplňky. Jestliže reklamou prezentovaný přípravek je potravinou a není lékem, pak i při jeho pozitivních účincích nemůže jako doplněk stravy nahrazovat působení léku. Pokud reklama na takový přípravek navozuje dojem změny zdravotního stavu, předcházení či léčby určitého onemocnění, je namístě takovou zavádějící reklamu regulovat. To je smyslem ochrany dané ust. § 5d zákona o regulaci reklamy. To nelze interpretovat tak, že prokázání skutkové podstaty správního deliktu spočívá v naplnění znaku omylu vyvozeného z nepravdivých reklamních tvrzení o účincích přípravku. Úkolem správního orgánu tedy nebylo prokazovat, zda doplněk stravy má či nemá schopnost předcházet, ošetřovat nebo léčit lidské choroby, ale posoudit, zda reklama takové vlastnosti doplňku stravy přisuzuje, či na ně odkazuje. Nedůvodná je tedy námitka, že měl být přizván znalec, aby posoudil, zda tvrzení uvádí v omyl. Jak směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES o sblížení právních předpisů členských států týkajících se označování potravin, jejich obchodní úpravy a související reklamy, ve znění pozdějších předpisů, tak nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 ze dne 20. prosince 2006 o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení č. 1924/2006“), vycházejí ze zásady zákazu použití údajů, které by kupujícího uváděly v omyl či připisovaly potravinám léčebné vlastnosti. Z přechodných ustanovení čl. 27 nařízení č. 1924/2006 vyplývá, že zdravotní tvrzení dle čl. 14 lze ode dne vstupu nařízení v platnost do přijetí seznamu uvedeného v čl. 13 odst. 3 uvádět, ale musí být v souladu s vnitrostátními předpisy. Zdravotní tvrzení dle čl. 14 lze užívat opět za předpokladu, že byla užívána v souladu s vnitrostátními předpisy. Vzhledem k obsahu reklamy, která uváděla „Pomáhá při hemoroidech, zánětech, trhlinách a bolestech v oblasti konečníku a tlustého střeva“, „Působí na posílení a pružnost cévních stěn“, „Ovlivňuje správnou činnost tlustého střeva“, se jedná o zdravotní tvrzení ve smyslu čl. 14 Nařízení, tedy tvrzení o snížení rizika onemocnění. Jako takové muselo být schváleno v režimu čl. 15 až 18 a dle přechodných ustanovení mohlo být použito pouze za předpokladu, že bylo užívání v souladu s vnitrostátním právem před nabytím účinnosti nařízení. Žalobkyně nedoložila schválení předmětných zdravotních tvrzení. Žalovaný zjistil, že žalobkyně nemá individuální schválení Evropskou komisí. Tvrzení není v souladu s vnitrostátními předpisy. Ust. § 8b odst. 1 zákona o regulaci reklamy tedy nelze aplikovat. Pakliže žalobkyně spoléhala na skutečnost, že dle na její žádost vypracované studie k matení veřejnosti nedochází, činila tak na vlastní riziko. Nejsou důvodné ani námitky, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná či že v řízení byla porušena základní práva žalobce dle správního řádu. Městský soud neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

pokračování

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že v rámci správního řízení se mělo postupovat dle nařízení č. 1924/2006 a v odůvodnění vysvětlit jeho užití. Rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně je nesprávné, neboť nevycházelo z právního předpisu, který se na danou věc vztahuje. Magistrát hl. m. Prahy pouze zmínil, zda je tvrzení zasláno do schvalovacího procesu dle nařízení, nicméně dále se věci z tohoto pohledu nezabýval a nepoužití nařízení nezdůvodnil. Žalovaný se k pozdějším námitkám vyjádřil pouze obecně, aniž by jednoznačně řekl, zda je dle nařízení nutno postupovat či nikoliv. Bylo na místě, aby městský soud vyslovil nepřekoumatelnost rozhodnutí žalovaného. S námitkou nepřekoumatelnosti se však městský soud náležitě nevypořádal. Napadený rozsudek nahrazuje odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Rovněž jsou nesprávné závěry městského soudu, když seznam dle čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1924/2006 se týká výlučně zdravotních tvrzení dle čl. 13 odst. 1, nikoliv tvrzení dle čl. 14. Předmětná tvrzení jsou tvrzeními dle čl. 13 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1924/2006. Městský soud uvádí rovněž tvrzení, za která nebyla uložena pokuta. Pakliže nařízení č. 1924/2006 upravuje veškerá zdravotní tvrzení a možnosti jejich použití, mělo by být při výkladu a sankcionování zdravotních tvrzení použito výlučně toto nařízení. Po srovnání znění čl. 2 odst. 5 a 6 nařízení č. 1924/2006 a ust. § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy lze říci, že obě právní normy upravují totožnou problematiku, tedy tvrzení (přisuzování vlastností) ohledně potravin, kdy je o potravine uváděno či naznačováo, že má určitý, a to nikoliv zanedbatelný (viz slovo „významně“) vliv na zdraví a na onemocnění, tedy poruchu zdraví, a možnosti užívání takových tvrzení. Soud se dále nevypořádal ani s dalšími žalobními body (tvrzení o podání žádostí o schválení tvrzení dle nařízení č. 1924/2006 spolu se studii o pozitivních účincích výrobku; neexistence rizika uvedení v omyl; poukázání na spotřebitelskou studii o tom, že výrobek je vnímán jako potravina; námitka nevyhovění požadavku na provedení nového vyjádření Státního zdravotního ústavu a neprovedení důkazu znaleckým posudkem). Na okraj stěžovatelka poukázala na rozdílnou praxi správních orgánů, kdy postupují někdy výlučně dle ust. § 5d odst. 1, někdy dle ust. § 5d odst. 1 a zároveň ust. § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ze žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého důvodu byla zdravotní tvrzení prioritně hodnocena z hlediska jejich souladu s ust. § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy. Jedná se o tvrzení spadající pod čl. 14 nařízení č. 1924/2006. Nelze se ztotožnit s tvrzením, že by mělo být použito výlučně toto nařízení. Tvrzení, že městský soud nahrazuje odůvodnění rozhodnutí žalovaného, je nutno jako nepodložené odmítnout. Žalovaný dále odkázal na své vyjádření k žalobě a na odůvodnění napadeného rozsudku a navrhl, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu i žalobou napadené rozhodnutí je třeba zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Předně Nejvyšší správní soud poznamenává, že nemohl přihlídnout ke stěžovatelkou tvrzené rozdílné praxi správních orgánů. Podle ust. § 109 odst. 5 s. ř. s. totiž Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Smyslem tohoto omezení je zamezit situaci, kdy by Nejvyšší správní soud rozhodoval o kvantitativně i kvalitativně bohatším návrhu stěžovatele, než o jakém mohl

rozhodovat soud v předchozím řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS.).

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatelka má za to, že se městský soud nevypořádal s řadou žalobních bodů. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Pokud by se městský soud skutečně nezabýval některými žalobními body (tedy skutkově a právně konkretizovanými námitkami, pro které mělo být podle stěžovatelky žalobou napadené rozhodnutí zrušeno), zatížil by své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Zároveň to ovšem nutně neznamená povinnost soudu reagovat na veškeré dílčí argumenty obsažené v žalobě. Odpověď na základní námitky totiž v sobě může mnohdy konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, dostupný na www.nssoud.cz).

To platí například pro žalobní námitky směřující proti nevyhovění požadavku na provedení nového vyjádření Státního zdravotního ústavu a na provedení důkazu znaleckým posudkem. Uvedenými důkazy totiž stěžovatelka chtěla prokázat, že předmětné zdravotní tvrzení neuvádí v omyl, neboť je pravdivé. Městský soud však v napadeném rozsudku zcela jednoznačně uvedl, že podle něj není pravdivost zdravotního tvrzení vůbec relevantní, neboť tvrzení uvádí v omyl již tím, že výrobku přisuzuje vlastnost prevence, léčby nebo vyléčení lidských onemocnění nebo na tyto vlastnosti odkazuje. Tento závěr městský soud také podrobněji zdůvodnil a dodal, že z tohoto důvodu není opodstatněná námitka, že ve věci měl být přibrán znalec, aby posoudil, zda tvrzení uvádí v omyl. Argumentace městského soudu není nikterak nesrozumitelná ani vnitřně rozporná. Zjevně se přitom vztahuje i na jiné důkazy, kterými se stěžovatelka snažila prokázat pravdivost jejího zdravotního tvrzení, tedy i na případné vyjádření Státního zdravotního ústavu. A totéž nakonec platí i pro žalobní argumentaci stěžovatelky, že ve svých žádostech o schválení zdravotních tvrzení odkazovala na řadu studií o pozitivních účincích svého výrobku. Tyto účinky podle městského soudu relevantní nejsou. Proto nelze přisvědčit ani námitce stěžovatelky, že se městský soud nezabýval námitkou neexistence rizika uvedení v omyl s argumentací, že zdravotní tvrzení neodporuje objektivní realitě. Městský soud se touto námitkou zabýval a vyslovil, že soulad zdravotního tvrzení s realitou není pro posouzení věci vůbec rozhodný. V této části tedy nelze napadený rozsudek pokládat za nepřezkoumatelný.

Odlišný charakter oproti výše uvedeným žalobním bodům však měla argumentace stěžovatelky, že její výrobek není vnímán spotřebiteli jako léčivý přípravek, nýbrž jako potravinu, což má dokládat studie Inovačního institutu Mgr. T. V., klinického farmaceuta. Zde již nejde o námitku, že zdravotní tvrzení je pravdivé. Podstatou je argumentace, že zdravotní tvrzení neuvádí v omyl, neboť spotřebitelům je znám charakter výrobku jako „pouhé“ potraviny. Na tuto

pokračování

argumentaci napadený rozsudek ani nepřímou nereaguje a ke studii Inovačního institutu se nijak nevyjadřuje. V této části je tedy napadený rozsudek stížen nepřezkoumatelností.

Je nutno částečně přisvědčit také námitce, že městský soud překročil rámec žaloby, když hodnotil i další dvě tvrzení obsažená v posuzované reklamě. Správní orgány sankcionovaly stěžovatelku pouze za použití zdravotního tvrzení „Pomáhá při hemoroidech, zánětech, trhlinách a bolestech v oblasti konečníku a tlustého střeva“. Hodnocení dalších tvrzení obsažených v dané reklamě tedy bylo zcela nadbytečné. Tato skutečnost ovšem na druhou stranu nemůže mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Kdyby toto hodnocení městský soud neučinil, nic by to nemohlo změnit na jeho závěru o rozporu onoho jediného skutečně sankcionovaného zdravotního tvrzení s ust. § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy. Nadbytečnost hodnocení dalších zdravotních tvrzení obsažených v předmětné reklamě nemohlo nijak ovlivnit závěr městského soudu o zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Zbývající stížní námitky se již týkají samotné aplikovatelnosti nařízení č. 1924/2006 a s tím související neaplikovatelnosti ust. § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy.

Podle ust. § 5d odst. 1 zákona o regulaci reklamy v reklamě na potraviny mohou být uvedena výživová nebo zdravotní tvrzení za podmínek přímo použitelného předpisu Evropských společenství.

Podle ust. § 5d odst. 2 písm. d) věty před středníkem zákona o regulaci reklamy reklama na potraviny nesmí uvádět v omyl zejména prisuzováním potravině vlastností prevence, ošetřování, léčby nebo vyléčení lidských onemocnění nebo takové vlastnosti naznačovat.

Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 7 As 48/2008 - 72, dostupný na www.nssoud.cz), již samotné prisouzení potravině vlastností prevence, ošetřování, léčby nebo vyléčení lidských onemocnění nebo naznačování takových vlastností v reklamě je samo o sobě považováno za uvádění v omyl ve smyslu ust. § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy. Pro naplnění této skutkové podstaty proto není vůbec rozhodující, zda reklama uvádí údaje pravdivé nebo nepravdivé. Co se tedy týče interpretace citovaného ustanovení, napadený rozsudek plně odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Podle stěžovatele však aplikaci citovaného ustanovení zákona o regulaci reklamy brání nařízení č. 1924/2006.

Předmět a oblast své působnosti upravuje nařízení č. 1924/2006 ve svém čl. 1. V čl. 2 odst. 1, 5 a 6 pak definuje pojmy „tvrzení“, „zdravotní tvrzení“ a „tvrzení o snížení rizika onemocnění“. Podle čl. 10 odst. 1 zdravotní tvrzení jsou zakázána, pokud neodpovídají obecným požadavkům v kapitole II a zvláštním požadavkům v této kapitole a pokud nejsou schválena v souladu s tímto nařízením a obsažena v seznamu schválených tvrzení stanovených v čl. 13 a 14. Čl. 13 upřesňuje pravidla pro užívání zdravotních tvrzení jiných než tvrzení odkazujících na snížení rizika onemocnění a na rozvoj a zdraví dětí. Čl. 14 naproti tomu upravuje pravidla pro užívání tvrzení o snížení rizika onemocnění a tvrzení týkajících se vývoje a zdraví dětí. Nařízením tedy upravuje dvě vzájemně se nepřekrývající kategorie zdravotních tvrzení – tvrzení o snížení rizika onemocnění a tvrzení týkajících se vývoje a zdraví dětí (čl. 14) a zdravotní tvrzení jiná (čl. 13). Nespadá-li zdravotní tvrzení pod čl. 14, je regulováno čl. 13. Pravidla pro užívání zdravotních tvrzení během přechodného období jsou pak obsažena v čl. 28, přičemž se opět liší v závislosti na tom, zda jde o tvrzení dle čl. 13, nebo čl. 14.

Namítla-li stěžovatelka nemožnost aplikace ust. § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy z důvodu nutnosti aplikace nařízení č. 1924/2006, bylo nutno se zabývat podrobněji vztahem těchto dvou předpisů.

V obecné rovině je nutno uvést, že aplikace nařízení Evropské unie automaticky neznamená nemožnost použití vnitrostátních předpisů řešících navazující či pouze související otázky. Podle čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie je nařízení závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech. Jak vyplývá z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci 106/77 *Simmenthal* (Recueil, s. 629, bod 21), přímo použitelná ustanovení práva Evropské unie (tedy taktéž ustanovení nařízení) činí automaticky nepoužitelným jakékoliv odporující ustanovení platného vnitrostátního práva. Použití vnitrostátní normy je však přesto možné v případech, kdy se do konfliktu s unijním právem nedostává. I když zákon o regulaci reklamy řeší některé stejné otázky jako nařízení č. 1924/2006, neznamená to bez dalšího, že zákon o regulaci reklamy nelze vůbec aplikovat. Je potřeba posoudit, zda se v konkrétním případě ustanovení zákona a nařízení dostávají do rozporu.

Na základě námítky stěžovatelky to byl v první řadě žalovaný, kdo měl posoudit, zda předmětné zdravotní tvrzení je zdravotním tvrzením dle čl. 13 či dle čl. 14 nařízení č. 1924/2006. Měl proto hodnotit, zda jsou naplněny definiční znaky pojmů „tvrzení“, „zdravotní tvrzení“ a „tvrzení o snížení rizika onemocnění“ dle čl. 2 odst. 1, 5 a 6 tohoto nařízení. Na základě případného závěru o nutnosti aplikace čl. 13 nebo 14 pak měl posoudit, zda byla dodržena v příslušném článku obsažená pravidla pro užívání zdravotního tvrzení. Při tom měl zvážit důsledky toho, že posuzovaná reklama byla uveřejněna v přechodném období, pro které upravovalo nařízení zvláštní pravidla v čl. 28. Výsledkem celého tohoto posouzení pak měl být závěr, zda se aplikace ust. § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy v konkrétním případě nedostává do rozporu s pravidly obsaženými v nařízení č. 1924/2006. Jinými slovy výsledkem měl být závěr o tom, zda zákon o regulaci reklamy nezakazuje jednání, které je výslovně povoleno nařízením č. 1924/2006.

Přes zcela explicitní a podrobně zdůvodněnou námítku stěžovatelky obsaženou v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí však žalovaný žádné takové hodnocení ani náznakem neprovedl a vztahem nařízení č. 1924/2006 a zákona o regulaci reklamy se nijak nezabýval.

Je potřeba zopakovat, že použití ust. § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy se nutně nemusí dostávat do rozporu s nařízením č. 1924/2006 a nemusí tak být vyloučena jeho aplikace. Proto nelze bez dalšího považovat za pochybení správního orgánu prvního stupně, zabýval-li se téměř výlučně aplikací zákona o regulaci reklamy. Implicitně lze totiž dovodit, že nenalezl žádný důvod pro jeho neaplikaci. Neshledal tedy ani, že by použití zákona bránil přímý účinek nařízení č. 1924/2006. Jelikož stěžovatelka v prvostupňovém řízení nenamítala nutnost přednostní aplikace nařízení a nemožnost aplikace zákona, nebylo nezbytně nutné, aby správní orgán prvního stupně podrobněji zdůvodňoval, proč mu nařízení č. 1924/2006 nebrání v aplikaci ust. § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy. Za nepřezkoumatelné lze proto považovat pouze žalobou napadené rozhodnutí.

Pokud městský soud přes výše uvedené podrobil žalobou napadené rozhodnutí věcnému přezkumu a prakticky nahradil chybějící úvahy žalovaného o aplikaci nařízení č. 1924/2006 a jejich důsledcích, zatížil nepřezkoumatelností rovněž svůj rozsudek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, dostupný na www.nssoud.cz).

pokračování

Pro úplnost je nutno podotknout, že ani argumentaci městského soudu, jíž byly zcela nahrazeny úvahy chybějící v žalobou napadeném rozhodnutí, by nebylo možné považovat za dostačující. Městský soud neuvedl žádné důvody, proč by posuzované zdravotní tvrzení mělo být tvrzením podle čl. 14 nařízení č. 1924/2006. Především totiž vůbec nehodnotil naplnění definičních znaků pojmu „tvrzení o snížení rizika onemocnění“ dle čl. 2 odst. 6 tohoto nařízení. Kromě toho není jeho úvaha týkající se účinku seznamu dle čl. 13 odst. 3 nařízení pro zdravotní tvrzení obsažená v jeho čl. 14 zcela srozumitelná. A nakonec je potřeba dodat, že městský soud vycházel z nesprávného znění nařízení č. 1924/2006, když odkazoval na přechodná ustanovení obsažená v čl. 27. Pro nyní posuzovanou věc je totiž rozhodné pozdější znění nařízení, v němž jsou již přechodná ustanovení obsažena v čl. 28.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2013, č. j. 5 A 117/2010 – 58, je opodstatněná a proto napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku městského soudu přistoupil Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 3162/10/04400. Podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti.

V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatelky zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a repliky) v hodnotě 2.100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, dále jen „advokátní tarif účinný do 31. 12. 2012“] celkem částku 6.300 Kč. Ačkoliv stěžovatelka požadovala 3.100 Kč za jeden úkon právní služby dle právní úpravy účinné od 1. 1. 2013, bylo nutno na základě čl. II zákona č. 486/2012 Sb. postupovat podle právní úpravy dřívější, neboť úkony právní služby v řízení o žalobě byly učiněny do 31. 12. 2012. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu účinného do 31. 12. 2012). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů a která činí 1.512 Kč. Jelikož má stěžovatelka právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovatelce k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 10.712 Kč.

V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatelky zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (podání kasační stížnosti a repliky) v hodnotě 3.100 Kč

za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“] celkem částku 6.200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, která činí 1.428 Kč. Jelikož má stěžovatelka právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovatelce k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 13.228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu